

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyán vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekistentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ Bibliaóra szerdán 16 órakor

- ❖ Folytatódnak a **házi bibliaórák**, a következő február 17-i alkalmunkat **Sipos Lászlóék** otthonában, a Mikes Kelemen u. 9/2-ben tartjuk. Továbbra is szeretettel várjuk a meghívásokat a szerdai alkalmakra!
- ❖ Pénteken, február 19-én 18 órakor lesz a soronkövetkező **IFI** a 15-20 éves korosztály számára. Szeretettel hívjuk és várjuk a fiatalokat!
- ❖ Jövő vasárnap, február 21-én kezdődik a **bőjt** időszaka, melybe ünnepi, **úrvacsorás istentisztelettel** indulunk. Így készülünk és hívogassunk másokat is erre az alkalomra!
- ❖ Jövő vasárnap délután 17 órakor a Faluházban zenés estét tartanak. A Kaláka együttes tagjai, **Gryllus Dániel és Vilmos Pál apostol leveleit** szólamlatják meg énekelt formában. Minden érdeklődőt szeretettel várnak!

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség
8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>
Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).
Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattjai református igehirdetések * 2010. február 14.

Olvasmány: 2 Királyok 13,14-25

Alapige: 2 Királyok 13,18-19

„Majd ezt mondta Elizeus Izráel királyának: Feszítsd ki kezedd az íjat! Amikor kifeszítette a kezével, Elizeus rátette kezét a király kezére. Azután ezt mondta: Nyisd ki a keletre néző ablakot! A király kinyitotta. Elizeus ezt mondta: Lőj! Ő pedig lőtt. Akkor így szólt: Az ÚR szabadításának a nyila ez, az Arámtól megszabadító nyíl, mert teljesen le fogod verni Arámot Aféknál! Azután ezt mondta: Fogd a nyilakat! Ő kézbe fogta. Ekkor így szólt Izráel királyához: Üss a földre! Ő ráütött a földre háromszor, azután megállt. Megharagudott rá ezért az Isten embere, és ezt mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna ütnöd, akkor teljesen levernéd Arámot, de így csak háromszor vered meg.”

Két üzenet vált fontossá nekem a mai igénkből, ezeket szeretném most továbbadni.

A történet egy igen furcsa képpel kezdődik: Elizeus próféta halálos beteg fekszik, eljön hozzá Jóás, Izráel királya, ráborulva sír, és így szólítja meg: „Atyám! Atyám! Izrael harci kocsijai és lovasai!”

Aki nem érti az Ószövetség gondolkodásmódját, esetleg azt hinné, hogy a király össze-vissza beszél, pedig nem! Ez ugyanis itt egy megszólítás! Ilyesmit jelent: „**Te Isten embere vagy! Te vagy Izráel hadi erőssége!**” A király azért siratja őt, mert meglátta (végre) Elizeusban az Istentől küldött szabadítást! Rajta keresztül számtalanszor adott győzelmet Isten az arámok fölött, most pedig vége ennek a korszaknak! Elizeus a halálán van.

Egy halálos beteg próféta és egy síró király? Egy halálos beteg ember lenne Izrael hadi erőssége? Igen! Ezzel fordul most felénk az ige: **Isten emberei ennyire fontosak!** Isten szabadításának eszközei ők! Isten meghosszabbított karjai e világban!

Persze tudjuk, hogy Elizeus próféta „titka” abban volt, hogy ő látó ember! Isten-látó! Többet látott, mint mások. Az elmúlt vasárnapi történet arról szólt, amikor az arámok körbekerítették őket Dótánban. Elizeus szolgálja látta a valóságos katonákat, hallotta a valóságos fegyverek csörgését, érzékelte a fenyegetést, és félelem kerítette hatalmába. – Elizeus többet látott, ő látta Isten elkészített szabadítását, a mennyei seregeket is. Vagyis Elizeus érzékelte a teljes valóságot, nem csak a kézzel foghatót!

Elizeus most ezt üzeni nekünk: Mindkettőre kell hogy legyenek érzékelőink! Ha mi csupán a megfogható részt látjuk a világból, még csak a felét látjuk! Kevés, ha csak az anyagot látjuk, ha magunkban csak a testünkre, csontjainkra, izmainkra figyelünk és támaszkodunk. Ha a teljes valóságot akarjuk látni, akkor ezeken túl Isten csodáit, szabadítását, munkálkodását is látnunk kell!

Bárhová is állítson minket az Úr, ez adja a mi erőnket! Lehet beteg, akár halálos beteg is az Isten embere, de ezzel a látással mégis az események legfontosabb szereplője lesz! Ezzel a látással lehetünk mi is fontossá, megkerülhetetlenné a többiek, társaink, szeretteink számára.

A történet folytatása nem kevésbé furcsa, mint az eleje. Jóásnak ki kell lőnie egy nyilat az ablakon. Ehhez egy ígéret hangzik: Az Úr megszabadítja országodat! A következő feladat az volt: Űss a földre (űsd a földet) a nyilakkal! A király ütni kezdi, de a harmadik ütés után megáll. Elizeus emiatt megharagszik: Többet kellett volna ütnöd! Így csak háromszor vered le az ellenséget!

Mit érthetünk meg ebből? Azt, hogy a király bizony kishitű volt! Az ígéret birtokában bátrabban és többet kellett volna ütnie! Isten a király kezébe adta saját és országa sorsát. Azok a nyilak a szabadulás nyilai voltak! Isten rábízta a döntést, a király hitétől, bizalmától, bátorságától tette függővé a teljes győzelmet – ő pedig csupán háromszor mert ütni...

Bizony, Isten néha a saját **kezünkbe adja** a sorsunkat! Kezünkbe adja saját **szabadulásunk nyilait!** Adja a győzelem ígéretét harcainkban! De vajon jó ez nekünk? Vajon mi jön ki ebből? **Vajon mi hányszor merünk ütni?** Mennyit merünk kérni az Istentől? Meddig terjed a bizalmunk?

Ez az ige egy komoly veszélyre figyelmeztet minket, amikor rámutat a **kishitűségre!** Tipushibánk ez, amikor nem merünk sokat kérni Istentől, pedig gazdag Istennek ismerjük! Bőkezű Urunk van, mégsem merünk bőséggel kérni Tőle, ha egyáltalán odafordulunk Hozzá.

A kishitűség a pszichés betegségek között az önbizalom hiányát jelenti, amikor valaki kisebbiti önmagát, ok nélkül alulértékeli magát.

Jézusnál kicsit mást jelent: A kishitűség **bizalomhiány Őfelé!** Idézzük csak fel magunkban, hogy hány és hány esetben fordult így tanítványai felé: Miért vagytok ilyen kicsinyhitűek? Merjétek végre jobban rám bízni magatokat! Hiszen emlékeztek, hogy ötezernek jutott ennivaló, – ti most mégis a kenyérhiánytól féltek? Látjátok, hogy itt vagyok, veletek egy hajóban, – ti most mégis a tengertől féltek? Kishitű, mondta Péternek, ne a hullámokat nézd, mert így csak belesüllyedsz azokba! Inkább rám figyelj, mert én tudlak megtartani téged!

Mindezekkel most felénk fordul Jézus, és bennünket biztat.

Isten néha saját kezünkbe adja szabadulásunk nyilait, és elfogadja, amennyit ütni merünk. Elfogadja a döntésünket, nem erőszakoskodik. Annyit ad nekünk, amennyit el tudunk hordozni, a bizalmunktól teszi függővé az eseményeket. Győzelmet ad, de a győzelem nagysága a hitünkől függ! Így volt ez itt a történet végén Jóás esetében is: Csupán háromszor győzte le az arámokat, a saját döntése szerint. Győzelme emiatt nem lehetett végleges.

Talán ijesztő nekünk most azt hallani, hogy néha Isten ennyire ránk bízta sorsunkat, ennyire a mi hitünkől teszi függővé győzelmeinket. Van azonban erre egy megnyugtató válasz lehetőség, amivel mi is Hozzá fordulhatunk. Mégpedig az, ahogyan a zsoltáros imádkozik: „Kezre bízom lelkemet, Te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten! Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim kezéből!” (Zsolt 31,6.16)

(Elhangzott: 2010. február 7-én)